క్షంతవ్యం!

"రాజేశ్వరి వెళ్ళిపోయిందిట !" రామం వస్తూనే, అదే ముఖ్యవార్త అయినట్లు చెప్పటంతో జయపాలు ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఆరోజు రాత్రి రామం రెండో ఆట సినిమాకి వెళ్ళాడు. వచ్చేసరికి, రాత్రి రెండుగంటలో రెండున్నర గంటలో అయివుంటుంది. అర్ధరాత్రిళ్ళు తిరగటం జయపాలుకి నచ్చదు. అంచేత అతన్ని డిస్టర్బ్ చేయటం ఇష్టం వుండదు రామంకి. ఎప్పుడు సినిమాలకి వెళ్ళినా, రాత్రిళ్ళు రూంకు రాడు. ఇవ్వాళ ప్రొద్దుటే వస్తూనే ఈవార్త 'జయపాలు'కి చెప్పి తన నెత్తిమీద వున్న పెద్ద బరువువేదో వదుల్చుకున్నట్లు, తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు 'జయపాలు' ఏమీ అనలేదు. రామం కాస్సేపు జయపాలువైపు మౌనంగా చూశాడు. తను ఇల్లా చెప్పగానే,

"ఎప్పుడు వెళ్ళింది ? ఎలా వెళ్ళింది ? ఎవరితో వెళ్ళింది ? ఏమా కధ ?" అని కుతూహలంగా అడుగుతాడు జయపాలు అని అనుకున్నాడు. కాని, జయపాలు ముఖం దెబ్బతిన్న పావురంలా అయిపోవటంతో రామం ఆశ్చర్యపోయాడు. జయపాలు, రామం ఆ మేడమీదున్న ఒకే ఒక గది తీసుకుని వుంటున్నారు. ఇద్దరూ ఏవో ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు. స్టూడెంట్లు మటుకు కాదు. స్టూడెంటు కాకపోయినా, రామం మటుకు ఆ దశని పట్టుకు వేళ్ళాడుతూనే వున్నాడు. జయపాలు మటుకు తన మానాన తను కాలం

గదిపే బుద్ధిమంతుడల్లే పైకి కన్పించుతాడు. రామం టూత్ బ్రష్, పేస్టూ పట్టుకుని క్రిందికి వెళ్ళిపోయేడు. క్రింద నూయి వుంది. అక్కడే ముఖం కడుక్కొని, నాలుగు చేదలు నీళ్ళు తోడుకుని, స్నానం అయిందనిపించుకుని వస్తాడు. క్రింద ఇంటివారు వుంటున్నారు. మేడమీద ఒక్కటే గది వుంది. చుట్టూ డాబా! ఒక్క గదిలోనూ ఇద్దరు మిత్రులూ సర్దుకుని వుంటున్నారు. జయపాలు టేబులువద్దకి కుర్చీ లాక్కొని, షేవింగ్‌కి కూర్చున్నాడు. అద్దంలో తన ముఖం కన్పించగానే, ఒక్కసారి బెదిరిపోయేడు జయపాలు! పది లంఖణాలు చేసినవాడిలా వుంది పీక్కుపోయి ఆ ముఖం! క్రింద నించి నూతిదగ్గర చన్నీళ్ళ స్నానం చేస్తూ, రామం వేస్తూన్న ఈలపాటలు విన్పిస్తున్నాయి జయపాలుకి. ఒక్కసారి కిటికీవద్దకి వెళ్ళి క్రిందకి చూశాడు. రామం చారల డ్రాయరు తొడుక్కొని నీళ్ళుతోడుకుని, నెత్తిమీద పోసుకుంటూ ఈల పాట పాడుతున్నాడు.

"అదృష్టవంతుడు" అనుకున్నాడు జయపాలు. జీవితం తేలిగ్గా జీగా గడపగల్గటం ఒక వరం, నిజానికి! గాఢంగా నిట్టూర్చాడు జయపాలు. ఇంతలో వీరప్ప వచ్చేడు. వాడి ధర్మాన్న వాడు గదూడ్చి, కాఫీ ఫ్లాస్క కడిగి నించున్నాడు. జయపాలు వాడికి ఒక రూపాయి ఇచ్చేడు. జయపాలు మళ్ళీ వచ్చి టేబిలువద్ద కూర్చున్నాడు. రామం ఏదో హిందీపాట, హమ్‌చేస్తూ బాత్ రూం చెప్పులు టపటప మంటూంటే పైకివచ్చేడు. వీరప్ప కాఫీ ఫలహారం పట్టుకొచ్చేడు. ఫలహారం పేకెట్ చూసి,

"నీకు కాంపువుందా !" అన్నాడు రామం. కాంపు వుంటే, ఫలహారం చేస్తాడు జయపాలు.

"ఊఁ" అన్నాడు జయపాలు. క్రిందికి స్నానం చేయ టానికి దిగుతోంటే, రామం నవ్వుకొని, "పూర్ ఫెలో !" అనుకున్నాడు.

*　　*　　*

వాళ్ళు ఆ వూరువచ్చి రెండేళ్ళు అయింది. ఇద్దరికీ, చెరొక డిపార్టుమెంటులో ఉద్యోగాలు అయినా, ఇద్దరూ, ఒక డిపార్టుమెంటులో పనిచేస్తూన్న వాళ్ళల్లే కలిసి, మెలసి వుండేవారు. రామానికి సినిమాలంటే తగనిపిచ్చి ! వచ్చిన సినిమాకల్లా వెళ్ళిపోయేవాడు ! జయపాలుకి అంత ఇష్టం ఉండేదికాదు. రూంలో ఏదో పుస్తకం పుచ్చుకొని కూర్చునేవాడు. లేకపోతే, చల్లగాలికి కాస్సేపు నడిచి వచ్చే వాడు. వచ్చినప్పట్నించీ ఆ మేడమీద గదిలోనే ఉండే వాడు. రామం ఆ ఊరు రాగానే ఎక్కడా గదులు దొరక లేదు. హోటల్లో వుంటూంటే రోజుకి అయిదురూపాయలు ఇవ్వాల్సి వచ్చేది. ఒకరోజు యథాలాపంగా జయపాలుతో అన్నాడు రామం : "ఎక్కడా గదులు ఖాళీలులేవండీ !" అని.

"మీ కభ్యంతరం లేకపోతే నాతోపాటు వుండొ చ్చును" అన్నాడు జయపాలు. ఆరోజే పెట్టీ, బెడ్డింగూ తెచ్చుకుని జయపాలు రూంలో చేరిపోయేడు రామం. జయ పాలు నాలుగేసి రోజులు కాంపులకి వెళ్ళిపోయేవాడు. అంచేత రామం ఉన్నా, అంత ఇబ్బందిగా తోచేదికాదు.

రామం వచ్చిన మర్నాడే, నూతిదగ్గర నీళ్ళు చేదుకుంటున్న రాజేశ్వరిని చూశాడు.

"వెరీ బ్యూటిఫుల్ లాస్! ఎవరా చిన్నది? ఏమా కథ!" అన్నాడు హుషారుగా. జయపాలు క్రిందికి చూశాడు. పైకి పెద్ద పెద్ద కళ్ళను చక్రాల్లా విప్పారుకుని చూస్తూన్న రాజేశ్వరి కన్పించింది. నిజంగా రాజేశ్వరి ఆ ఉషోదయంలో చాలా చక్కగా ఉంది. వంకెలు వంకెలుగా ఉన్న బారెడు జుత్తునీ మెడమీాదకు జారుముడి వేసుకుంది. ముఖంనిండా పసుపు రాసుకుని, కళ్ళనిండుగా కాటుక పెట్టుకుని, నుదుట పెద్ద కుంకుమబొట్టు పెట్టుకుంది. ఆ కుంకుమ రేఖ ఉదయిస్తూన్న సూర్యుడిలా ఆమె ఫాలభాగాన ఉజ్వలంగా ప్రకాశిస్తోంది. జయపాలుని చూసి గభాల్న ముఖం క్రిందికి దించుకుంది. గబగబా, నాలుగు చేదలు నీళ్ళు చేదుకుని, బిందె నింపుకుని లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

"బహుశా, ఇంటివారి తాలూకే అయివుంటుంది!" అన్నాడు జయపాలు పెరట్లో బాదంచెట్టుమీాదచేరి ఒకటే గోలగా అరుస్తూన్న కాకుల్ని చూస్తూ. ఆ మరుసటిరోజు ఇంకో వార్త పట్టుకొచ్చేడు రామం. "మై గాడ్! ఏం లోకమయ్యా నాయనా!" అన్నాడు.

"ఏమిటి?" అన్నాడు జయపాలు.

"ఆ వయసులోనున్న చిన్నది, మన ఇంటావిడేట!" పళ్ళికిలించేడు రామం.

"అంటే?" అర్థంకానట్లు చూశాడు జయపాలు.

"ఎక్కడివాడవయ్యా నువ్వు! మన ఇంటి యజమాని, ముద్దుల భార్యట! ముచ్చటగా మూడోపెళ్ళి చేసుకున్నాట్ట ఈ శంకరంగారు! అయినా, ఆయనకి ముచ్చటగా ఉన్నా, ఈ పిల్లది ఎలా ఉంటోందంటావు పాపం!" అన్నాడు జాలిగా.

జయపాలు ఏం అనలేదు. రామంకేసి దీర్ఘంగా చూశాడు.

"నువ్వు రెండు నెలలబట్టీ ఇక్కడ ఉంటున్నావు కదా! రాజేశ్వరి, ఎలాంటిది అంటావు? నువ్వేమన్నా ట్రయిల్ వేశావా ఎప్పుడన్నా!" అన్నాడు రామం.

"ఛ! ఛ! నేనావిడ్ని అసలు చూడనేలేదు" అన్నాడు జయపాలు.

"నువ్వో పెద్ద ఋష్యశృంగుడివిలా, పోజులు పెట్తావు. తెల్లటి జాంపండు కనపడితే ఎవరికి తినాలనిపించదూ?" అన్నాడు రామం.

"నిజమే!" అని ఒప్పుకున్నాడు జయపాలు. ఇంకో రోజు వచ్చి అన్నాడు రామం.

"ఇవ్వాళ రాజేశ్వరి సినిమాకు వచ్చింది" అని.

"రాజేశ్వరి ఏం చేసినా, నీకు విశేషంగానే ఉంటుంది! ఎందరాడాళ్ళు సినిమాలకు రావటంలేదు. ఇందులో ఏముంది?" అన్నాడు జయపాలు.

భళ్ళుమని నవ్వాడు రామం.

"పిచ్చి నాగమ్మా! ఒంటిగా వస్తే నే నెందుకు వింతగా చెప్తాను! జంటగా వచ్చింది జంటగా. ఏమో

అనుకున్నాను కాని, రాజేశ్వరి కూడా గ్రంథసాంగురాలే నోయి! ఇంటిదగ్గర పరమ పతివ్రతలా పసుపు రాసుకుని, పెద్ద బొట్టు పెట్టుకుంటుందా? నిన్న రాత్రి చూడాలి, దాని షోకు. రెండు జడలూ, రింగులూ, అబ్బ! హాలంతా ఆమెనే చూశారుకాని సినిమా చూడనే లేదనే, నా నమ్మకం!" అన్నాడు.

"పిచ్చిపిల్ల! ప్రక్కన ముసలి తాతయ్యలాంటి భర్త ఉండగా ఆ షోకు లెందుకో! ఆమెలో ఆరని అలంకార తృష్ణని సహించిన శంకరంగారు నిజంగా అభినందనీయులు కారంటావా!" అన్నాడు జయపాలు.

"నిజమే! వాళ్ళిద్దరూ తాతా, మనుమరాళ్ళవలె ఉన్నారు. కాని, భార్యాభర్తలవలె లేరు. శంకరంగారు నన్ను చూసి ఆనమాలుపట్టేరు. నవ్వి పలకరించేరు. ఆయనకి రాజేశ్వరిమీద గట్టి నమ్మకం ఉంది కాబోల్ను!" అన్నాడు రామం.

"అదే అయివుంటుంది!" అన్నాడు జయపాలు. జయపాలు నాలుగు రోజులు కాంపుకి వెళ్ళి వచ్చాడు. ఈసారి కాస్త రామం హుషారు తగ్గినట్లుగా కన్పించింది. జయపాలు ఏమీ పట్టించుకోలేదు. ఒక వారం, పదిరోజులు ఏమీ జరగకుండానే జరిగిపోయాయ్.

ఆరోజు రామం సినిమాకి వెళ్ళిపోయేడు. జయపాలు ఒక్కడేరూంలో కూర్చుని చదువుకుంటున్నాడు. ఇంకాచీకటి పడలేదు. చల్లనిగాలి వీస్తోంది. జయపాలు ఇంట్లో ఉన్నప్పు డల్లా పల్చని, తెల్లని, జరీఅంచువున్న లుంగీ పంచెలు కట్టు

కుంటాడు. మెట్లమీదనించి మట్టెల చప్పుడు విన్పించింది. ఈజీ ఛైర్ లో జారబడి కూర్చున్న జయపాల్, నిటారుగా కూర్చున్నాడు. రాజేశ్వరి వచ్చింది. జయపాల్ ని చూసి నవ్వుతూ,

"ఏం చేస్తున్నారు ?" అని పరిచయం వున్నదానిలా పలకరించింది. జయపాల్ ఆమె ముఖంకేసి చూస్తూ ఊరుకున్నాడు.

"ఏం, అలా చూస్తున్నారు ? నా ముఖం మీద ఏమన్నా బొమ్మలు ఆడుతున్నాయా ?" అంది. ఆ పరిహాసానికి ప్రతి చెప్పకుండానే,

"అలా కూర్చోండి !" అన్నాడు. అక్కడున్న పేము మోడామీద కూర్చుంది రాజేశ్వరి !

"శంకరంగారు ఇంట్లో లేరనుకుంటాను." అన్నాడు.

"లేరు. క్లబ్బుకి వెళ్ళారు. రోజూ వెళ్తారు. రాత్రి ఎనిమిదవుతుంది తిరిగి వచ్చేసరికి." అడక్కుండానే చెప్పింది రాజేశ్వరి.

"మీకు పిల్లలు లేరనుకుంటాను." అన్నాడు.

రాజేశ్వరి మాట్లాడలేదు. గదిలోకి పల్చని సంజ వెన్నెలతో కలిసిన చీకటి వచ్చింది. జయపాలు లేచి లైటు వేశాడు. హండ్రెడు వాట్సు బల్బు కాంతిలో ఆమె పాలరాతి విగ్రహంలా కదలకుండా కూర్చుంది. ఒక చేతికి రవ్వల గాజులజతా, ఒక చేతికి ఎర్రని గాజులూ ధరించింది. తెల్లని మెత్తని సిల్కు చీర, అలాంటిదే మెత్తని సిల్కు జాకెట్టూ వదులుగా పిరుదులు దాటుతున్న జడలో అరవిరిసిన సన్న

జాజుల మాలా, జయపాలుకి ఏదో ఏదో మత్తు కలిగించింది. అయినా నిగ్రహించుకుని,

"చూడండి రాజేశ్వరిగారూ! మిమ్మల్ని నమ్మిన, ఆ ముసలాయన్ని ఎందుకిలా వంచిస్తారు! అంత నిగ్రహం లేనివారు, ముసలివాళ్ళని డబ్బుకాశించి కట్టుకోవటం ఎందుకు? నేనేదో, ధర్మబోధ చేస్తున్నాననుకోకండి! నిజంగా వచ్చినప్పట్నించీ చూస్తున్నాను. మీలాంటి సౌందర్యవతిని నేనెక్కడా చూళ్ళేదు. మీ సౌందర్యం పూజనీయంగా ఉంటుంది. మీకు కనుక పెళ్ళికాకుండా ఉంటే జాతి, మత, కుల, ధన వివక్షత లేకుండా నేను మిమ్ము నా దాన్నిగా చేసుకునేవాడిని. కాని, మీరు ఇప్పుడు పరకీయ మైపోయారు. అంచేత నేను మిమ్మల్ని దేవిమూర్తిగా భావించుతున్నాను. దయవుంచి మీయందు నేను, శంకరం గారు ఉంచిన నమ్మకాన్ని వమ్ముచేయకండి!" అన్నాడు. రాజేశ్వరి కళ్ళు తడితో మిలమిల మెరిసిపోతుండగా, జయ పాలు వైపు చూసింది.

"నన్ను చాలా అవమానించారు మీరు! నేను ఏదో ఉద్దేశం మనసులో పెట్టుకుని మీవద్దకు వచ్చాననుకున్నారు. అంత వివేకహీనురాల్ని కాను. రామంగారువుంటే సరదాగా పలకరించి కబుర్లు చెప్పేవారు. ఏమన్నా పుస్తకాలు చదువు కోవటానికి ఇచ్చేవారు. అంచేత పైకి వచ్చాను. మీరు కూడా స్నేహంగా పలకరిస్తారనుకున్నాను. ఇంతటి అభాండం నా నెత్తిన పులుముతారనుకోలేదు."

పెద్దగాలిలో కొట్టుకపోతున్న రావి రేకలా జలజల్లాడి పోతూ ఏడ్చేసింది. జయపాలు నిర్ఘాంతపోయేడు. తను ఏదో నీతిబోధ చేద్దామనుకున్నాడు. అయినా ఆమె మనసు ఎలాంటిదో తెలియకుండా ఆమెని అలా అడగటానికి తనకేమి హక్కువుంది? తను ఆమెకి ఏమవుతాడు? అన్నా? తండ్రా? ఏమీకాడే! అయినా, ఆమె మహాఁ మంచి ఇల్లాలుగా, పేరు పొందాలని తనకెందుకో తాపత్రయం?

“క్షమించండి!” జయపాలు దీనమైన కరుణాస్వరానికి రాజేశ్వరి విచలితమై పోయింది.

“ఇంకెప్పుడూ మిమ్మల్ని ఏమీ అనను. నాది చాలా పొరపాటు అయిపోయింది.! కంటికి కనిపించనిదానిలోకూడా సత్య పదార్థం నిక్షిప్తంగా ఉంటుందని నాకు తెలీదు” బాధగా అన్నాడు. రాజేశ్వరి మాట్లాడలేదు. బయట వరండాఅంతా చీకటిమయంగా ఉంది. సన్నటిగాలి పెనుగాలిగా మారింది. హోరుగాలితో పాటు సన్నసన్నటి జల్లుకూడా మొదలయింది. జయపాలు లేచి షర్టు వేసుకున్నాడు. చేతిలో బ్యాటరీ లైటు పుచ్చుకుని, హోటలుకు వెళ్ళటానికి లేచి బయటకు వచ్చేడు. రాజేశ్వరికూడా, లేచి బయటకు వచ్చింది. రూంకు తాళంవేసి తాళంచెవి, “కిటికీ” లోపల పెట్టి మెట్లమీదకు వచ్చాడు. వానజోరు ఎక్కువయింది. వెనకాల రాజేశ్వరి నించుని ఉంది. వాన ఎక్కువవకుండా హోటలుకు పోయి, “వాలాయి” తీర్చుకువద్దామని, జయపాలు ఉద్దేశం. వాన ఎక్కువయి పోయింది. ఇక ఆ రోజుకి భోజనం నాస్తి అనుకున్నాడు. వెనుతిరిగి మళ్ళీ తాళంతీసి రూంలో కూర్చుండి

పోయేడు. రాజేశ్వరి తడుస్తోనే క్రిందికిదిగి వెళ్ళిపోయింది. పదినిముషాలలో ఫ్లాస్కు, ఆకుపొట్లాంతో పైకి వచ్చింది. తడిసిన బట్టలు ఆమె విప్పనేలేదు! జుత్తంతా తడిసి నుదుటికి అంటుకపోయి వుంది.

"అరరే! మీాకేమన్నా పిచ్చా! ఇప్పుడెందుకు ఇవన్నీ?" అని గాభరాగా అన్నాడు జయపాలు. ఆమెని అనరానిమాటలు అని, ఆమె స్త్రీత్వాన్నే గాయపరిచాడు! అయినా, ఇప్పుడు ఆమె తన క్షుధార్తిని తీర్చటానికి తడిసి పోయి వచ్చింది.

"తీసుకోండి!" కిటికీ రెక్కని ఆనుకుని ఒంపుగా నిల్చుని, కిటికీలోంచి ఎలక్ట్రిక్ లైటు కాంతి పడేచోట, తెగిన జలతారు దారాల్లా మెరుస్తోన్న వర్షపుచినుకుల్ని చూస్తో అంది ఆమె.

"వాన తగ్గాక నేను భోజనానికి వెళ్తాను కదా! ఇంతలో ఎందుకు మళ్ళీ?" అన్నాడు మొహమాటపడుతూ జయపాలు.

"ఇవ్వాళ ఈ వర్షం తగ్గదు. మీారు హోటలుకు పోవటానికి బద్ధకిస్తారు. నాకు తెలుసు!" ఆమె అంది. జయపాలు ఏమీా అనలేదు. ఫ్లాస్కులో వున్న బోర్న్‌విటా గ్లాసులోనికి వొంపాడు. ఆకులోవున్న చపాతీ కూరని ఆప్యాయంగా తిన్నాడు. వేడి వేడి బోర్న్‌విటా కడుపులోనికి జారేసరికి అతనికి ఒక్కసారిగా ఆమె తడిబట్టలతో ఉండిపోయిన విషయం గుర్తుకువచ్చింది.

"మీరు బట్టలు మార్చేరు కాదు! జలుబుచేస్తుంది. ముందీ టవలుతో మీ జుత్తును అద్దుకోండి!" అంటూ టవలు అందిచ్చాడు. రాజేశ్వరి మారుమాట్లాడకుండా జుత్తు విప్పుకుని, జాజుల మాలని కిటికీలో పెట్టి టవలుతో జుత్తుని అద్దుకొంటూ నిల్చుండిపోయింది.

"బట్టలు మార్చుకోరా? జలుబుచేస్తుంది?" అన్నాడు.

"నాకు తడి బట్టలతో ఉండిపోవడం చాలా ఇష్టం!" అంది.

"జలుబు చేయదూ?" అన్నాడు.

"చేస్తేనేం?" తిక్కగా అంది.

"ఉష్ణం రాదూ?" ఆదుర్దాగా అన్నాడు.

"వస్తేనేం?" రాజేశ్వరి నవ్వింది. జయపాలుకి కోపం వచ్చింది. ఈసారి "ఏమిటా అనవసరం మాటలు! రోగాలు వస్తే ఎలా భరిస్తారు?" అన్నాడు.

"అదే సరదా నాకు! నేను ఆరోగ్యంగా ఉండి ఎవర్ని ఉద్ధరించాలి! నేను ఎవరికి ఉపయోగపడుతాను?" అంది. నిర్లిప్తత ధ్వనించింది.

"అలాటి మాటలు అనకండి! నాకు చాలా కష్టంగా వుంది." అన్నాడు ఆవేదనగా.

"అంత కష్టంగాఉంటే పెళ్ళాడకూడదా! నిజానికి శంకరంగారు నన్ను ఒక అందమైన బొమ్మని కొనుక్కున్నట్లు కొనుక్కున్నారుకాని, ఇంతవరకూ, ఆయన నన్ను..." రాజేశ్వరి కేసి ఆశ్చర్యంగా చూశాడు జయపాలు.

"ఎందుకలా విస్తుబోతారు? నేను ఇందాక మిమ్మల్ని ఆకర్షించుకోవాలనే వచ్చేను! నా ప్రయత్నం, మీరు గ్రహించినట్లు నిజమే! కాని, మీరు అలా నన్ను తూలనాడేసరికి నాకు ఏడుపు వచ్చేసింది! నిజంగా నేను మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నాను, ఇది నా తప్పుకాదు, ఆ శంకరం గారిది! ఇంట్లో వయసులో ఉన్న నాలాంటి భార్యను పెట్టుకుని పైన మీలాంటి వంటరి యువకులకు తావు ఈయటం ఆయన తప్పు కాదా? నేను ఆయన్ని వంచించానంటారు మీరు. వంచనకోసం ఆయనా తపించిపోతున్నారల్లే ఉంది. నేనేం చేయను?"

వాన వెలిసింది. మబ్బులు చల్లని గాలికి గబగబా జరిగిపోతున్నాయి. నక్షత్రాలు ముఖాల్ని వెలిగించుకుని, ఆకాశరంగాన్ని మిణుకూ మిణుకూ ప్రత్యక్షమవుతున్నాయి. రాజేశ్వరి కేసి చూశాడు జయపాలు. ఆమె శరీరం అంతా వింత కాంతితో మెరిసిపోతోంది. ఎంతటి సౌందర్యం! తడిసిన వస్త్రాలలో అరవిరిసిన తెల్ల గులాబీలా వుంది ఆమె! ఆమెని దగ్గరగా తీసుకొని ఆ తడిసిన, జాజుల పరిమళంతో వున్న జుత్తుతో తన ముఖం అంతా కప్పుకుంటే?

జయపాలు మనఃఫలకంమీద, తెల్లని సిల్కు లాల్చీ, గ్లాస్కో పంచెకట్టుతో, చేతిలో దంతపు చేతికర్ర పూతతో నెమ్మదిగా వంగి నడుచుకొంటూ వస్తోన్న శంకరంగారు నిలుచున్నాడు.

"ఇది సినిమా కాదు, ఆదర్శాలు వల్లెవేయటానికి, చేతికి చిక్కిన సౌందర్యం. ఎవరు ఒదులుకుంటారు ? శంకరం గారు ఏమాశించి, ఈ 'జీవవాహిని'ని తన దానిగా చేసుకున్నారు ?" తర్కం బయలుదేరింది అంతరంగంలో జయపాలుకి ! రాజేశ్వరి, జయపాలువైపు చూసింది. ఒక్కసారి నవ్వింది.

"మీ భార్య ఎవరో కాని, చాలా అదృష్టవంతురాలు ! మీలాంటి నిగ్రహవంతులు అందరూ అయితే, దేశంలో నైతికపతనానికి ఆస్కారమే ఉండదు." గబగబా క్రిందికి దిగి వెళ్ళిపోయింది రాజేశ్వరి.

మర్నాడు రామం వచ్చేడు. కిటికీలో జాజులమాలని, ఫ్లాస్కునీ చూశాడు. హుషారుగా ఈలవేసి, "అదృష్టవంతుడివిరా ! నీ రొట్టె విరిగి నేతిలో పడింది. విష్ యూ గుడ్ లక్ !" అన్నాడు.

"ఛ ఛ ! అలాంటిదేం..." ఇంకా జయపాలు వాక్యం పూర్తిచెయ్యకుండానే.

"గోరొంక గూటికే చేరావు చిలకా ! భయమెందుకే నీకు బంగారు మొలకా !" అంటూ పాడటం మొదలు పెట్టాడు రామం.

జయపాలు కోపంగా క్రిందికి దిగి పోయాడు.

"కోపాలలో ఏదో కొత్తర్థముందీ !" అంటూ ఇంకో వాక్యం ఎత్తుకున్నాడు. జయపాలు తిరిగి చూడకుండా, బజారుకు పోయాడు.

ఒకరోజు జయపాలు ఏదో చదువుకుంటూ ఉండగా, రామం వచ్చి,

"ఛీ ఛీ! రాజేశ్వరి మరీ దిగజారిపోయింది!" అన్నాడు. జయపాలుకి మెరుపుకొట్టినట్లు అయింది.

"పోనీ, నీలాంటివాడితో అయితే కాస్త క్లాస్‌గా ఉంటుంది వ్యవహారం! బొత్తుగా, ఆ కిళ్ళీకొట్టు వీర్రాజుతో మొదలుపెడ్తోంది. వాడితో పెరటి గుమ్మం దగ్గర నించుని మాట్లాడుతోంటే కళ్ళారా చూశాను. ఏం చెప్పను?" అన్నాడు.

"పాపం! శంకరంగారు!" అన్నాడు జయపాలు.

"పాపం, పాపం అంటూ ఆ ముసలాడిని గురించి జాలిపడతావేమిటోయ్! చూస్తూ చూస్తూ బంగారుబొమ్మ లాంటి అమాయకురాలి జీవితం నేలపాల్జేసినందుకు నీకు, ఆయనమీద కోపం రావటంలేదూ? నీకు రాజేశ్వరిమీద జాలిగాని, జుగుప్సగాని ఎందుకు కలగడంలేదూ?" అన్నాడు రామం.

"నీకు తెలియదు రామం! రాజేశ్వరి పాడయిపోతున్నందుకు నాకు సానుభూతి వుంది. కాని ఆమె అలా పాడయిపోతేతప్ప ఆమె తృష్ణ తీరదు. కనుక ఆమెకివేరే గత్యంతరం లేదు. కాని, ఎందుకని ఈ వయస్సులో రాజేశ్వరిలాంటి సుందరిని భార్యగా తెచ్చుకుని, లేనిపోని అసహనాన్ని కలిగించుకుని, మనోవ్యథల పాలవ్వాలి శంకరంగారు? అంచేత ఆయన చేతకాని లాలసత్వానికి నాకు జాలికలుగుతూంది!"

అన్నాడు జయపాలు. రామం అర్థంకానివాడిలా ముఖం పెట్టాడు!

ఒక రోజు రాత్రి జయపాలు వద్దకి వచ్చింది రాజేశ్వరి.

"రామంగారు రాత్రిళ్ళు వుండరా?" అంది.

"ఉండడు" అన్నాడు.

"ఎక్కడికి వెళతారో!" ఆలోచనగా అంది.

"నాకేం తెలుసు? నేను వాణ్ణి ఏమీ అడగను" అన్నాడు జయపాలు.

"బొత్తుగా పాడయిపోతున్నారు. భార్యా, ఇద్దరు బిడ్డలూ వున్నారట! వాళ్ళకి కానీ అయినా పంపరట! ఆమె అలా పుట్టినింటిలో పడి వుందట! ఈయన స్వేచ్ఛకి ఆటంకం అని, వాళ్ళకి ఇల్లు దొరకటంలేదని ఉత్తరాలు వ్రాస్తోవుంటాడట! ఇక్కడ ఈ దొరగారు ఆడని ఆటలేదు. మీరు కాస్త మీ మిత్రుణ్ణి మందలించ కూడదూ?" అంది.

"నాకనవసరం! వాడి ఆంతరంగిక విషయాలు అవి. వాటి జోలికి నేను పోను" అన్నాడు.

"అబ్బ పాపం! నా ఆంతరంగిక విషయాలు మీ కెందుకు! ఆవేళ అలా జాడించి పారేశారు!" అంది.

"ఇంకా జ్ఞాపకం వున్నాయా ఆ మాటలు?" అన్నాడు జయపాలు.

"నేను బతికున్నన్నాళ్ళూ జ్ఞాపకం ఉంటాయి ఆనాడు మీరన్నమాటలు! ఒక పని మంచికానీ, చెడుకానీ,

పొగడ్తకానీ, పోటుమాటకానీ, చేసి పడటంలో హాయి వుంది. చేయక పడడంలో వేదనవుంది. మీరన్న మాటలు అన్నారు. అప్పటిదాకా నాలో అలాంటి తలంపులే ఉండేవికాదు ! మీ మాటలు నాలో నిద్రాణమై వున్న కోర్కెలని మండింప చేశాయి ! అవి ఆరని అగ్ని మంటలై జాజ్వల్యంగా వెలుగుతున్నాయి ! మీరు ముట్టించిన అగ్నిని, మీరు చల్లార్పటానికి ఎందుకు ఇలా ఆలస్యం చేస్తారు ! నేనంటే మీకింత తూష్ణీభావం ఎందుకు ?" రాజేశ్వరి కళ్ళు - చెంపకు చారెడేసి కళ్ళూ ధగధగా మెరిసిపోయాయి ! ఆమె ఒక వింతకాంతితో వెలిగిపోతూంది ! జయపాలు, చప్పున రెండు చేతులూ జోడించాడు !

"నాకెప్పుడూ నువ్వు ఆరాధనీయువు. రాజేశ్వరీ ! నీ గురించి నేను ఎప్పుడూ తేలిగ్గా ఆలోచించలేను. ఇందుకు నేను క్షంతవ్యుణ్ణి !" అన్నాడు జయపాలు.

"జీవితం చాలా చిత్రమైనది, జయా ! మీరు క్షంతవ్యులు కారు. మీరు నా పట్ల చేసిన అపచారం ఎన్నటికీ క్షంతవ్యం కాదు. మీకే కొన్ని రోజులకి తెలుస్తుంది" విస విసా మేడ దిగి వెళ్ళిపోయింది.

ఒకరోజు రామం అన్నాడు.

"ఈ రాజేశ్వరి ఎవరితోనన్నా లేచిపోతే బాగుండు ననిపిస్తోంది."

"నీ కేమిటి మధ్యన ?" విసుగ్గా అన్నాడు జయపాలు.

"నా కెందుకు అంటావా? నాకు కాక మరెవ్వరికి కావాలి ఆమె గోల! ఏదో ముసలాడిని చూసి పెద్దవాళ్ళు కట్నాలు ఇచ్చుకోలేక పెళ్ళిచేశారనుకో! అయితేమటుకు ఆమెకు మతి ఉండక్కర్లేదా? తనంటే కాస్త దయ చూపించేవాళ్ళు దొరగ్గానే వాళ్ళని తనవాళ్ళుగా చేసుకొని లేచిపోతే సరిపోలా? ఆ ముసలాడి ప్రాణానికి ఉసూరుమంటూ ఇంటపడి ఎవడు ఏడ్వమన్నాడు? ఇప్పుడుమటుకు లోకం ఈవిడకి "సతీ సుమతి" అని బిరుదు ఇస్తుందా? తప్పుడు పనులు చేసినా, చేయకపోయినా, మూడోపెళ్ళి పెళ్ళాం అంటే, అందరికి వాడ వదినగానే లోకువగా కన్పడుతుంది. ఇంక దేనికోసం ఈమె పతివ్రతాతనం చాటుకోవాలి? ఈమెని ఎవరు మెచ్చుతారు?" తీవ్రంగా అన్నాడు రామం.

"నీ ధోరణి బాగానే వుంది. ఆమె వింటే ఏమనుకుంటుంది?" అన్నాడు జయపాలు.

"ఏమీ అనుకోదు. ఒకర్రైనా తన్ను అర్థంచేసుకున్నారనుకుని, సంతోషించుతుంది" అన్నాడు రామం.

జయపాలు, వారంరోజులుగా ఆలోచించాడు. రామం చేసిన సూచనలు అతనికి అంతరంగంలో బాగా నచ్చాయి. ఒక రోజు రాజేశ్వరి నూతిదగ్గర పళ్ళేలు కడుగుతూ కన్పించింది అనుకోకుండానే.

"ఒకసారి పైకి రండి!" అని పిలిచాడు. రాజేశ్వరి కళ్ళు విప్పుకుని, వెర్రిదానిలా చూసింది. జయపాలు ఎంతో ఉత్సాహంగా అన్నాడు.

"తప్పక రండి," అంటూ, వెనకాతల బాత్‌రూం లోంచి అంగవస్త్రం చుట్టుకొని వస్తూన్న శంకరాన్ని చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు. శంకరం ఒక్కసారి పైకి చూసి, మళ్లీ తల వంచుకుని లోపలికి వెళ్ళిపోయేడు. ఆ సాయంత్రం రాజేశ్వరి రాదనుకుంటూనే రూంలో ఉండిపోయేడు జయపాలు! శంకరంగారు క్లబ్బుకి వెళ్ళిపోగానే రాజేశ్వరి వచ్చింది. ఏమీ సింగారించుకోలేదు. చింపిరి తలతో వచ్చింది.

"ఎందుకు పిలిచారు?" అంది. కళ్ళు ఎర్రగా వరిసి పోయి, ఏడ్చినట్లు వున్నాయి.

"నేను ఒక నిర్ణయం చేసుకున్నాను రాజేశ్వరీ! నిజంగా చెబ్తున్నాను. నిన్ను చూడకుండా నేను ఉండలేను! నీవు నాతో వచ్చెయ్యి రాజేశ్వరీ! ట్రాన్స్ఫర్ అయి పోయింది నాకు! రేపు సాయంకాలం వెళ్ళిపోతున్నాను. నీవు సిద్ధంగా వుండు రాజేశ్వరీ!" అన్నాడు జయపాలు. అన్ని మాటలు చెప్పినా జయపాలు దూరంగానే నించున్నాడు. దగ్గరికి వచ్చి తనను గుండెలకు హత్తుకోవాలనిపించింది రాజే శ్వరికి!

"అందుకేనా పిలిచారు?" అంది. ఆమె గొంతులో నిర్వేదం ధ్వనించింది. ఏ భావమూ లేని అభావురాలు అయింది ఆ సౌందర్యమూర్తి!

"ఈ మాటకోసం మీరు నన్ను ప్రొద్దుట పిలి చారా?" మళ్ళీ అంది వ్యథ నిండిన గొంతుతో.

"అవును. నిజంగా నిన్ను నేను ఆరాధిస్తున్నాను" అన్నాడు జయపాలు.

"శంకరంగారూ నన్ను ఆరాధించేరు, మీరూ నన్ను ఆరాధిస్తున్నానంటున్నారు !" విచారంగా నవ్వింది. ఆమె వెళ్ళిపోవటానికి వెనుదిరిగి పోతూండగా—

"తప్పక వస్తావు కదూ !" అన్నాడు జయపాలు.

నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో అతనివైపు చూసి తలూపింది వస్తానన్నట్లు రాజేశ్వరి. తెల్లవారిలేస్తూనే రామం ఈవార్త చెప్పాడు. జయపాలుకి ఏమీ తోచలేదు రామంతో ఆమెని గురించి చర్చించడం ఇష్టంలేదు. ఏదో అనవసరం మాటలు అంటాడు ఆమెని. ఆ నిందావాక్యాలు సహించగల పరిస్థితిని అతను మానసికంగా కోల్పోయాడు. రోజంతా రాజేశ్వరి రూపం మనసులో నిండివుండగానే తన సామాన్లు అన్నీ సర్దుకున్నాడు. శంకరంగారికి అద్దెచెల్లించాడు. శంకరంగారయినా ఇంట్లో ఏమీ జరగనివాడల్లేనే, నిబ్బరంగా ఉండటం చూసి ఆశ్చర్యపోయేడు.

"పాపం, ఏం చేస్తాడు ! హెల్ప్‌లెస్ ఫెలో !" అనుకున్నాడు జయపాలు.

సాయంకాలం సామాన్లు అన్నీ కట్టేసి, రిక్షా ఎక్కుతోండగా రామం వచ్చాడు. అరటావు కాగితం చిన్న మడతలుగా పెట్టి చిన్నబుచ్చుకున్న ముఖంతో అన్నాడు :

"నన్ను క్షమించు బ్రదర్ ! తెలిసీ తెలియకా నిన్ను చాలా వ్యథపెట్టివుంటాను !"

జయపాలుకి నవ్వు వచ్చింది, రామం అమాయకత్వానికి.

"అంత క్షంతవ్యంకాని నేరం నీవేమి చేశావు రామం!" అన్నాడు జయపాలు.

"స్టేషనుకు చేరాక ఆ కాగితం చదువు! మేము, నీ దృష్టిలో క్షంతవ్యులము అవుతామో, కామో నీ హృదయ వైశాల్యాన్ని బట్టి వుంటుంది!" అన్నాడు రామం.

రిక్షాలో కూర్చోగానే ఆ కాగితాన్ని విప్పి చదవటం మొదలెట్టాడు.

"జయపాల్ ! కూటికోసం కోటివిద్యలు అని పెద్దల సూక్తి ఒకటున్నది! వరకట్న పిశాచి కరాళహస్తాల్లో కన్యలు నలిగిపోతున్న ఈ రోజుల్లో కోటి విద్యలూ పెళ్ళి కొరకే!అని అన్వయించుకో వలసిన పరిస్థితి వచ్చింది! శంకరం గారు మా మేనత్త భర్త. చిన్నప్పుడు మా రాజీని ఎత్తుకుని "చంద్రబింబంలా ఉన్నావు. నీకు నాకంటే మంచి మొగుడెక్కడ వస్తాడే!" అంటూ ముద్దులాడేవాడు. ఆయన గడ్డం, మొలిచీ మొలవని మీసాలు గుచ్చుకోగా "ఛీ,ఫో"అంటూ గింజుకుని క్రిందికి జారిపోయేది మా రాజీ!మా రాజీ ఎవరో కాదు- నీ హృదయాన్ని దొంగిలించిన రాజేశ్వరే! ఆరుగురు అక్కచెల్లెళ్ళల్లో ఆఖరుది మా రాజీ ! అయిదుగురు అన్న తమ్ముల్లో ఆఖరువాణ్ణి నేను. సహజంగా చిన్నన్నకి చిన్న చెల్లికీ అనురాగం హెచ్చు మోతాదులో వుంటుంది. దాని పెళ్ళికి మేమిచ్చుకోగల కానుక దాని సహజ సౌందర్యమే.

నిన్ను చూడగానే నాకు ముచ్చటేసింది. నీకు మా రాజేశ్వరికి ఈడూ జోడూ బాగుంది. ఇద్దరూ ఒకచోట ఉంటే రతీ, మన్మథుల్లా ఉంటారు అనిపించింది. నీకు నాలుగు వందల రూపాయల జీతం వచ్చే ఉద్యోగం ఉంది. నీ స్టేటస్‌కి పదిహేనువేల రూపాయల కట్నం వస్తుంది. మీ నాన్నగారి దగ్గరికి వెళితే మాకు నిరాశ ఎదురయింది. నువ్వు నచ్చావు. నీ స్టేటస్ నచ్చింది. కాని మాకా తాహతు లేదు. ఇలా మే మిద్దరం బాధపడుతూంటే, శంకరంగారూ మాకో సలహా ఇచ్చేరు. సహజంగా యువకులకి 'సింపతీ' ఉత్పన్నమైతే దానికోసం ఎంతటి తెగింపయినా చేస్తారు అని అన్నారు శంకరంగారు. ఆయన వేసిన ప్లాను ప్రకారం నీవు వాళ్ళ ఇంటిలో అద్దెకు వచ్చిన మర్నాడే మా అత్తయ్యమావూరు వెళ్ళిపోయింది. రాజేశ్వరిని తీసుకొచ్చాం! ఆయన మూడో పెళ్ళి భార్యకింద, నీ సానుభూతిని సంపాదించుకునేట్లు చేశాం. బాబూ. మేము ఈ నాటకం ఆడి నిన్ను మోసం చేశాము. కాని ఈ మోసం క్రింద ఒక తీయని కన్నెమనసు కలవర పాటుని నీవు గ్రహించుకో గలుగుతావా? ఇది అంత క్షతవ్యం కాని నేరమా! నేను నీతో, రాజేశ్వరిని గూర్చి చాలా రెక్లస్‌గా మాట్లాడేవాడిని! ఒకళ్ళు ద్వేషిస్తోన్నట్లు కన పడితే అనుకోకుండానే ఆ వ్యక్తిని మనం ఆరాధిస్తాం. నేను రాత్రుళ్ళు రాకుండా వుండేవాడిని. కాని నీవు అనుకున్నట్లు అల్లరిగా ప్రవర్తించే వాడిని కాదు. ఇంకో పేటలో నా భార్యా, పిల్లలూ వున్నారు. అక్కడికి వెళ్ళిపోయేవాడిని. నీకు ఇదంతా వింతగా కన్పించుతోందా? ఈ నాటకం ఆడ

టానికి రాజేశ్వరి ఎంత భయపడిందో నీకు తెలీదు. ప్రతి క్షణం భయంతో కుమిలి, కుమిలి ఏడ్చేది. జయా! మా నేరం క్షంతవ్యం కాదంటావా? నీ క్షమాభిక్షకు వేచివున్నాం—

నీ

రామం"

"ఒక్కసారి వెనక్కి తిప్పి ఇంటికి పోనీయి" అన్నాడు జయపాలు రిక్షావాణ్ణి.

"బండికి టయిమయిపోనాది బాబూ!" అన్నాడు రిక్షావాడు.

"ఇవ్వాళ కాకపోతే రేపు వెళతాలే ముందు ఇంటికి పోనివ్వు!" అన్నాడు జయపాలు.

తిరిగి రిక్షా యింటికేసి రావటం చూసిన శంకరంగారు ఆనందంతో...

"రాజీ!" అంటూ గట్టిగా కేక పెట్టాడు.